

[Arnth Jensen.]

Ministeren, tror jeg, at der er Mulighed for, at vi kan mødes; men Ministeren og Flertalspartierne maa lægge Mærke til, at jeg i min første Replik udtalte, at netop ved at tvinge det igennem vil man muligvis lægge de allerstørste Hindringer i Vejen for, at dette Maal kan naas, og vi ønsker gerne, at det skal naas.

Hvad angaar Ministerens Forklaring vedrørende Udtalelsen i „Ekstrabladet“, skal jeg ikke benægte, at disse Planer muligvis kunde benyttes under den gældende Skolelov, men det er jo ikke nok. Der staar i et Blad, at der allerede i Ministeriet er blevet nedsat et særligt Udvalg til Forberedelse af Undervisningsplanerne for den kommende praktiske Mellemskole. Det er det, jeg har holdt mig til, og det var derfor, jeg sagde til Ministeren, at det forekommer mig, at det alligevel er tidligt nok at begynde paa dette Forarbejde, saa længe Rigsdagen ikke har behandlet Spørgsmaalet færdigt. Men selv om det nu er saadan, at dette kan benyttes under den gældende Skolelov, saa troede jeg ærlig talt ikke, at der skulde nedsættes Udvalg, som jo sikkert modtager Diæter og Godtgørelse for Rejseudgifter, til Drøftelse af disse almene Spørgsmaal Skolen vedrørende. Jeg troede, at den Stab af praktiske Folk, som vi har siddende i Embeder, og som har netop den specielle Opgave at være vejledende, selv kunde klare det.

Til de enkelte Ordførere har jeg ikke meget at sige, men der var een Ting, der undrede mig . . .

Formanden: Taletiden er udløbet.

Arnth Jensen: Vel, saa tager jeg en kort Bemærkning bagefter.

Formanden: Jeg maa gøre opmærksom paa, at korte Bemærkninger er ikke noget, man tager.

Arnth Jensen: Saa beder jeg om en kort Bemærkning.

Vesterager: I den korte Tid, der er levnet mig, skal jeg tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger. Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, som mente, at jeg havde bevæget mig for langt bort fra det foreliggende Lovforslag, at jeg betragter Skolelovgivningen som et samlet Hele og ikke som noget, man saadan uden videre kan skille ad i enkelte Lovforslag og mellem de enkelte Landsdele, og derfor synes jeg, at naar vi bare faar en Lovgivning,

som er saa forskellig de forskellige Steder, saa er det naturligt at optage en samlet Drøftelse af de Forhold nu, da vi har med Skoleforhold at gøre.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen talte om Skoletræthed. Jeg vil nok spørge, hvad er det, der kommer til Orde i Lærerfagblade, hvad er det, der atter og atter kommer frem om, at Børnene forsømmer saa voldsomt? Man kan blot læse saadan et Blad som Lærernes Fagblad her i København. Nu er der ikke Tid til, og den højtærede Formand vil ikke gerne se lange Citater, men ellers kunde jeg citere, hvad Lærerne skriver om, at der ligefrem bliver hele Klasser borte, og at de forsømmer saa voldsomt, at der aldrig arbejdes med hele Klassen. Ja, de spørger oven i Købet, hvordan de i det hele taget skal løse deres Opgave, hvad Meningen er med alle de Millioner, der ofres paa Skolevæsenet, om det er Meningen, at Børnene skal lære noget. Og de skriver, naar der fra de faglige Organisationer Side spørges om, hvordan det kan være, at Lærlinge ikke kan læse eller skrive, at det er et større Mirakel, at der i det hele taget er nogen, der kan det.

Jeg maa sige, at saa synes jeg, der er god Grund i alt Fald for Lærerne til at tænke over, om denne Skoleordning er saa fortrinlig, som man gør den til. Og det drejer sig altsaa ikke om Folk, som staar udenfor, men det er Lærere, som har med det at gøre. Derfor tror jeg, selv om jeg ikke er enig med det ærede Medlem Hr. Gregersen, at det vil være saare vanskeligt at gennemføre en Tvangsordning for Børn, der er kommet over Konfirmationsalderen, for Forældrene vil simpelt hen ikke støtte Skolen i den Udstrækning, der skal til, hvis de ikke finder det behageligt at lade Børnene søge Skolen.

Jeg er glad for, at den højtærede Minister klart og tydeligt indrømmede, at det vil være et økonomisk Spørgsmaal. Naar der tales saa meget om Børnetallets Dalen og i den Forbindelse siges, at man kan spare Penge, saa har jeg altid stillet mig noget kritisk og tvivlende over for dette, fordi det er saa uhyre vanskeligt at faa nedlagt Skoler. Selv om der kun er en 12—14—15 Børn, bliver man ved at opretholde Skolen; man gaar ikke uden videre hen og forandrer noget ved det og siger, at man kan spare Lærerkræfter, tværtimod opfordrer Ministeriet stadig til at opretholde det fastsatte Antal Klasser og siger, at man skal bevare de Lærerkræfter saa længe som muligt, og det er der maaske ikke saa meget at sige til. Men man kan ikke tale om den